

Ét menneske – to ansigter

Ét menneske – to ansigter

I artiklen, Ét menneske – to ansigter, kan vi læse om en fransk kvinde ved navn Isabelle Dinoire som fik delvist flået sit ansigt af da en bidsk hund bed hende kraftigt i ansigtet. Hun var dog ikke ved bevidsthed, da hunden bed hendes ansigt af, fordi hun havde taget en overdosis sovemedicin. Da hun vågnede ville hun tage en cigaret men den faldt bare ud af munden igen. Hun opdagede det faktisk først helt da hun så sig selv i spejlet den morgen i maj 2005. Hun så et skrækkeligt syn af et ansigt uden læber, hage og næse. Hun sammenligner den uvirkelige fornemmelse med noget som kunne være sket i science fiction film. Filmen *Face Off* handler om et lignende tilfælde hvor en agent skifter ansigt med en forbryder og infiltrere et narko miljø, forbryderen vågner dog fra sin bedøvelse, og derefter kan agenten ikke få sit ansigt igen. Isabelle Dinoire fortæller at hun ikke længere så sig præsentabel blandt andre mennesker da hun på en måde havde mistet sin identitet men mest fordi hun ikke ønskede at andre skulle få synet af hendes manglende ansigt.

Før hen i tiden udstillede man mennesker med et misdannet udseende for morskabens skyld, da man ikke havde den fjerneste respekt for folk med sådanne lidelser den gang. Grunden var at man så ansigtet som "sjælens spejl" og derfor så man dem ikke som ligemænd. Tilbage i tiden havde man altid målt og antaget folks personligheder via deres ansigt, og formen på deres hoved og kranie. Det er heller ikke så underligt da hele ansigtet er éns billede ud af til, det er via ansigtet vi genkender folk nå vi ser hinanden efter et stykke tid.

Isabelle Dinoire fik lavet en ansigtstransplantation den 27. november 2005, oven i købet verdens første. Hun fik et nyt ansigt af en afdød donor. Hun fik erstattet hele regionen omkring munden, kæben, lidt af kinderne og næsen, det blevet vedtaget at en fuldstændig ansigtstransplantation ville være for voldsom på et så tidligt stadie af metoden.

Problemet med en sådan transplantation er ikke kun at kroppen kan, som i alle andre transplantationer, i værste tilfælde afstøde det nye organ eller legeme, men at man skifter ansigtet selve ansigtet og derved en enorm del af patientens identitet, patienten kan derved få voldsomme psykiske men, hvor personen ikke længere føler at vedkommende har en identitet mere, at vedkommende ikke længere er i den "rigtige" krop længere. I dette tilfælde har Isabelle dog været så psykisk stærk og heldig at hun undgik de psykiske personlighedsforstyrrelser, lægerne bag operationen havde dog frygtet at hendes sind ikke ville kunne acceptere det nye ansigt.

Selvom selve det kirurgiske indgreb var kompliceret gik der ikke lang tid efter operationen før hun kunne tale og spise igen. Før operationen havde hun ingen læber eller ansigts træk så hun havde særdeles svært

ved at kommunikere med andre personer. Efter en hver anden transplantation ville der gå mange uger med genoptræning før vedkommende ville kunne benytte det nye legeme.

Operationen gik fejlfri og Isabelles krop, såvel som hende selv, accepterede det nye ansigt hun havde fået. Efter en sådan succes vil der naturligvis ske en enorm udvikling i metoden ved ansigtstransplantation. Derfor begyndte USA, England og Frankrig at nærmest konkurrere om hvem der kunne lave de bedste, hurtigste og mest komplicerede ansigtstransplantationer, men sådanne scenarier opstiller store etiske spørgsmål som for eksempel hvor grænsen skal gå før en ansigtstransplantation bliver opfattet som værende et simpelt kosmetisk indgreb som eksempelvis reetablering af hårvækst på hovedbunden. Man skal dog heller ikke holde metoden tilbage for de personer som virkelig har brug for den.

Selvom Isabelle Dinoire var grundigt informeret i den forhøjede risici for hud kræft sagde hun ikke nej til at for foretaget indgrebet. Og efter operationen sagde hun selv at hun følte hun var ”vendt tilbage til de levendes verden” hvilket kan virke som en abstrakt udtalelse for folk som ikke har været i hendes situation. Dog selvom hun har fået et nyt ansigt vil hun aldrig mene at hendes nye ansigt er hendes ansigt, hun vil altid have minderne fra før ulykken.

Som det fremgår steder i artiklen kan en person som har fået foretaget en ansigtstransplantation få seriøse personforstyrrelser og i værste tilfælde sindslidelser, dog kan det i de fleste tilfælde kun forbedre den situation personen er i, vedkommende kunne jo let blive sindssyg af at ikke turde blande sig med andre mennesker og ikke turde se sig selv i spejlet fordi synet er så skrækindjagende. I andre tilfælde kan indgrebet skade en nærmest rask person som blot ønsker et nyt ansigt af kosmetiske grunde, senere kan personen jo pludseligt få den idé at vedkommende ikke ønsker det nye ansigt og så har man et problem.

Man kan sammenligne éns ansigt med udseendet og farven på éns bil som man måske har kørt i i mange år. Pludselig bliver man måske påkørt og må derfor nødt til at skifte til en anden bil men i stedet sætter man bare det gamle interiør, motor og styring over i en helt anden bil af anden model og farven. I starten vil man have svært ved at acceptere det dan man ikke kan kende sin bil mere og at den ikke styrer på den samme gamle måde da opbygningen af bilen er anderledes. Forestil dig så at du skulle køre i sådan en bil og at du ikke kunne skifte den, mens andre kører rundt i deres egen bil som de elsker fordi de altid har kørt i den.

Men som sagt kan det også rede nogle vansirede personer for ikke at blive psykisk syge fordi de måske bliver nødt til at se resten af deres liv uden ansigt. Og de skal naturligvis have hjælp.